Societat | Sara González | Actualitzat el 24/11/2021 a les 19:25

Feministes per sobreviure

«Amb un cop de puny a l'estómac, però juntes, ens rebel·lem i desafiem el vostre règim del terror dient alt i clar que el problema sou vosaltres»

Viure amb un cop de puny a l'estómac. Sé que saps de què parlo perquè tu, mare, germana, àvia, tieta, companya, amiga o veïna, també el tens. Aquell pes que et rebrega les entranyes tinguis l'edat que tinguis i que esquinça el teu jo més íntim cada vegada que passa. Cada vegada que ens assassinen, que ens violen, que ens agredeixen, que ens maltracten, que ens menystenen, que ens insulten, que ens silencien, que ens cosifiquen, que ens anul·len, que ens revictimitzen, que ens ignoren, que ens ridiculitzen, que ens arraconen. Aquell volcà a la gola i la lava que cou als ulls. La ràbia, la impotència i sí, també la por que ens inoculen per controlar-nos, per invalidar-nos.

Som feministes per obligació i no per elecció. És una qüestió de supervivència. I què revelador i, alhora, dur és quan prens consciència de l'estructura violenta que recau a sobre nostre pel simple fet de ser dones. La trampa perversa de fer-nos creure que vivim lliures i que tot el que ens passa és conseqüència del que fem i triem, mentre el masclisme enforteix les seves arrels amb una sofisticació tan minuciosament esculpida que fins i tot sovint passa inadvertit a ulls de la majoria. Quanta violència invisible que ens masega l'ànima, violacions i opressions en l'ostracisme de l'esfera domèstica o de les relacions de proximitat. Mentre s'assenyala sempre l'agressor com a un actor extern són urpes conegudes les que asfixien.

Quant dany irreparable i quanta maldat que queda impune cada dia de les nostres vides. Terrorisme masclista, apunta la psicòloga Alba Alfageme al seu llibre *Quan cridem els nostres noms* (Columna Edicions). I no li falta raó. Les morts són l'expressió més atroç d'un entramat que ens atrapa a totes. Sempre hi ha un dia que la barbàrie toca de molt a prop. Aquella trucada amb la veu tremolosa que fas o que et fan, aquella confessió del que un dia vas decidir arxivar perquè no tenies paraules per encaixar-la o una petició d'ajuda per fugir d'un destí tràgic.

I quin desengany quan veus que la valentia d'aixecar la veu, de vegades amb el darrer fil que et queda a la faringe, topa amb el principi d'incredulitat i el bumerang de la responsabilitat sobre el qual resisteix el patriarcat. Perquè potser no hi ha seqüeles físiques i ningú quantifica els patiments i les renúncies que arrossegues com qui camina eternament amb cadenes als turmells. Després es faran els sorpresos i preguntaran que per què no es denuncia. I pitjor encara: es queixaran d'una criminalització generalitzada sense preguntar-se en què han contribuït, contribueixen i, malauradament, contribuiran.

"Ens obliguen a viure amb por, als 20 anys i als 80", denuncien la Fina, la Noa, la Usoa, la Marisa i l'Anna en una conversa sobre violències masclistes que ha estat tan clarivident com dolorosa. La lluita no és una opció, és el nostre pa de cada dia. Els hi devem a les que es van quedar pel camí, a les que no tenen ni veu ni forces i a les nostres filles. Ho sabem i per això ens descobrim cada vegada més. Ens parlem i ens reconeixem en l'experiència de l'altra, de vegades fins i tot sense haver-nos vist mai abans. Trobem en el relat d'elles les paraules que ens han mancat a nosaltres. Teixim, teixim, teixim. I amb un cop de puny a l'estómac, però juntes, ens rebel·lem i desafiem el vostre règim del terror dient alt i clar que el problema sou vosaltres.